

J. Sage: Jeg skal ikke forlænge denne Debat. Det er klart, at den foreliggende Sag omfattes med Interesse fra alle Sider, og vi ere selvfølgelig alle den ærede Minister taknemmelige for, at han har optaget Sagen. Naar der nu er knyttet adskillige Bemærkninger til Lovforslaget om at gaa videre, vil jeg dog hævde, at det er et Spørgsmaal, der maa være uafhængigt af dette Forslag. Jeg kan være enig med de foregaaende Talere i, at der er mange Tilfælde, hvor det kunde være ønskeligt at gaa videre, end man er i Stand til efter de gældende Love, men om det lader sig gøre uden at gaa alt for vidt, er et andet Spørgsmaal. Naar man som den sidste ærede Taler vil forlade Grundlaget for Bøvis og i Virkeligheden i Praksis gaa over til et mere eller mindre løst Støn, vil det jo være overordentlig vanskeligt i de enkelte Tilfælde at afgøre, om man bør træde hjælpende til eller ikke. Jeg kan ganske i Almindelighed ikke erkende, at der fra Invalidbestyrelsens Side vises Haardhed over for Invaliderne. Man vil have set af de Andragender, der have været tilstillede Rigsdagen, at i Reglen har et Afslag fra Ministerens Side været overordentlig vel fundet. Det er i alt Fald min Opfattelse, der altsaa staar i Modsetning til den sidste ærede Talers. Jeg vil minde om en Ting, at naar man giver Lovregler, og altsaa en Berettigelse for alle, maa man ogsaa give til de mere eller mindre velhavende. Saa er det ikke længer som nu, at man kommer med et Andragende og, naar der baade er Invaliditetsgrund og Trang til Stede, faar bevilget Understøttelsen. Sætter man først en fast Regel ind i Loven, er det klart, at man maa give Understøttelsen, enten det er velhavende eller trængende, der søge. Det er dog et Moment, der ikke er ganske ligegyldigt.

Jeg kan ikke tro, saaledes som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) sagde, at det skulde være nødvendigt i alle disse Tilfælde at vise Folk til Fattigvæsenet. Naar den ærede Taler henpegede paa, at der netop havde foreligget saadanne Tilfælde, hvor Finansudvalget har maattet stille sig afvisende, forekommer det mig, at der i Finansudvalgets og Ministerens Afvisen kun ligger, at den vedkommende ikke kunde faa Invalidunderstøttelse efter de gældende Regler, men derfor er der i og for sig intet i Vejen for, at han kan faa bevilget en Understøttelse i den ene eller den anden Form. Jeg ser ikke, at man absolut er afstaaen derfra. Hermed skal jeg paa det varmeste anbefale det fore-

liggende Forslag og ogsaa en Overvejelse af det, som ærede Medlemmer have fremdraget, uden at jeg dog paa nogen Maade paa Forhaand kan binde mig.

Bust: De ærede Medlemmer, der have haft Ordet, have med Undtagelse af den sidste ærede Taler alle beklaget sig over den Fortolkning, som § 5 i Loven af 1ste Marts 1889 har været Genstand for fra Administrationens Side. Den ærede Finansminister, der var Folketingsmand for Mandstredsen, den Gang vi behandlede det da foreliggende Forslag, vil vistnok erindre, at den Fortolkning, som Loven af 1889 er bleven Genstand for, passer paa ingen Maade sammen med de hele og halve Vøster, der den Gang bleve givne af den ærede Finansminister. Jeg tør ikke bruge saa stærkt et Udtryk at sige, at vi bleve narrede paa dette Punkt, men jeg tør sige, at det fra ingen Side, da vi gav Loven af 1ste Marts 1889, var Meningen, at vi bagefter skulde have den fortolket, som den blev. Den Gang kom Finansministeren til os og vilde have en Lov, der stred ham mod, at Folk, som ved Domstolene bleve tilkendt Pension eller Invalidforsørgelse, tilkendtes dem for en lang Arrække. Det vilde blive til altfor store Summer for Statskassen. Derfor kom Finansministeren til Folketinget og bad det om at være ham behjælpelig med at slaa Bom for noget saadant i Fremtiden. Domstolene og ogsaa Højesteret havde flere Gange tilkendt saadanne Invaliders Invalidforsørgelse for en lang Arrække tilbage. Vi søjede Ministeren og gav Loven af 1ste Marts 1889, hvorved der blev slaaet en Bom for, at saadant noget kunde passere. Men saa forlangte vi til Gengæld en mere human Fortolkning af Invalideloven. Der blev ogsaa i § 5 indført en Bestemmelse om, at, naar man ikke kunde benægte Muligheden, kunde den vedkommende faa Invalidforsørgelse. Men længer nede udtaler § 5 sig saaledes, at Administrationen har kunnet bruge samme § 5 til netop at etablere en Fortolkning, der var langt fra at være Folketingets Mening, da vi vedtog Loven. Derfor ønsker jeg, naar vi paa ny skulle til at behandle Invalideloven, at vi ikke ofre det, vi ønske, medens Regeringen klart og tydelig faar det, den ønsker. Det er derfor ikke noget Under, at vi nu atter forlange en humanere Fortolkning indført. Det er den første Bemærkning, jeg vil gøre, og jeg tror, den er rigtig og overensstemmende med alle Partiers Stilling den Gang. Vi have derfor ogsaa altid under Behandlingen af Andragender her i Tinget klaget over, at For-